ԺԶ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4130 — 9/21 ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 1899 — ՇԱԲԱԹ — 16 ՁԷՄԱԶԻԻԼ ԱԽԸՐ 1317 — ԺԶ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4130

درعلیه غازتی (آروپا) جادهسی خانه اداره سی
ՓՈՂԻՍ, Վալաքիա, Նորատունկեաճ Խաճ

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK„
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պօղոյ եւ գաւառներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » » վեցամսեայ. 70 »
» » » » եռամսեայ. 40 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան. 40 Տոլ
» » » » վեցամսեայ. 20 »
Դրամի փոխարէն փոստայի փուլ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով:
Հեղափոխ բոլշեւարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:
Յանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի Խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ՄԵԾ ԸՆՏԱՆԻՔԸ ՈՒ ԻՐ ՆԱՀԱՊԵՏԸ

Կը ներէ՛ք որ, վայրկեանի մը համար, մեր դաստիարակիներուն և ուսուցիչներուն վրայ խօսիմ... առանց գանգատի բառ մը ունենալու գրչիս ծայրը ու գառնութեան զգացում մը սրտիս մէջ,—ինչ որ ընդհանրացած, մեր մարմնին ու արիւնին խառնուած ունակութիւն մը գարձեր է ա՛լ. Ով որ հրապարակաւ բան մը գրել կամ խօսիլ ուզէ՝ կարծես իրեն համար պարտաւորիչ կը համարի դաստուներէն սկսիլ, և ով որ դաստուներուն վրայ գրէ կամ խօսի՝ դժգոհութեան շարք մը միշտեղ պիտի գնէ։ Ատեն մը «վարժապետ» բառը կը նեաէին անոնց երեսին, այն տեսակ ձայնով մը որուն տակ արհամարհոտ չէշտ մը կար միշտ· այսօր, որ բարբերնիս աղուսացուցած ըլլալու յատկութիւններ ունինք, ուսուցիչ ու դաստիարակ անուններըը կու տանք անոնց, մեծարանքի համար,—քննադատութեան անպատեհի մեծերը մը ծածկելով սակայն այդ տիտղոսներուն ետին։

Այստեղ, առիթը չէ քննելու թէ ո՛ր ատեֆան արգարանալի է այս յոռետեսութիւնը, եթէ բոլորովին անիրաւ չէ։ Հալ լրագրութեան այդ «անսկիզբ և անվախճան» օշակարգը սերունդէ սերունդ փոխանցուի գուցէ, առանց իր վճռական լուծումը գտնելու։ Իմ վեր առնել ուզած պարագաս, այս վայրկեանիս, այն պարզ, գրեթէ չիկնոտ՝ բայց արտեւանդն եղանակն է որով Կ. Պ. լսոյ ուսուցչական մարմինը ուղիղ որ և է կերպով մասնակցութիւն մը ունենալ Մամուրեանի յիսնամեայ յոբելեանին, քաղքէ քաղաք սփռուած մեծ ընտանիքի մը անդամներուն պէս որոնք, գոնէ հեռուէն, կ'ուզեն յիշատակ մը ու շնորհաւորութիւն մը ուղղել իրենց նահապետին սիրելի մէկ ոտնին առթիւ։

Հաւաքուած գումարին քանակը նշանակութիւն չունի։ Հայ վարժապետին վտիտ քսակը աւելին չէր կրնար արտադրել արդէն։ կեղծ հպարտութիւն մը, բռնազբօսիկ ճիգեր, անախորժ պիտի գառնային, թերեւս նոյն իսկ յոբելեարին։ Մինչդեռ այս համեստ համերաշխութեան մէջ մեծութիւն մը կայ։ Չէ՞ք պատահած արուեստագէտներու, դրագէտներու որոնք իրենց մէկ պատուհանակին ու բարեկամին հարստահարական կամ անուան ոտնին առթիւ՝ պզտիկ վուշէ մը կը կազմեն մանրչակներէ, կամ սիրուն գեղը մը կ'ընծայեն, որ առաջին տեղը կը բռնէ, վասն զի նրբագեղական ճշմարիտ զգացումի մը ու եղբայրակցութեան խորհրդանշանն է։ Ուսուցիական խորհուրդին պատրաստել տուած արծաթեայ կոթողիկը՝ իր նպատակայարմար արձանագրութեամբ ու արուեստագիտական գործերով՝ այդ ծաղկեփունջին կամ գեղերին տեղը պիտի բռնէ իմիջի ուրիշ առանձին գրագէտին առանձին նուէրներուն մէջ, եթէ երբեք գտնուին անոնց մէջ մեծատէն ու գրաեր հարուստներու նուէրներ։

Դէթ մեր միջավայրէն, այդ կարգի նուէրի մը խօսքը չլսեցինք, ինչ որ անակնկալ մը պիտի ըլար, հարկ չկայ ըսելու թէ ինչքա՜ն հաճելի ու սրտապնդող անակնկալ մը։ Զգացումէ աւելի ճաշակի տէր անձ մը պիտի նկատուէր այն հարուստ Հայը որ, վերջին օրը, խորհրդապահ ձեռքով մը, մինչեւ իսկ առանց իր անունը յայտնելու, ինքնըստըբար միացներ մեծարժէք յիշատակ մը հայ ուսուցիչներուն հանգանակութեամբ պատրաստած համեստ նուէրին, գոնէ ըսել տալու համար լեռ Մամուրեանը կարդացած ու գնահատած է նաեւ սեղանաւորը, վաճառական, հասառու դասակարգէն,—թէեւ իրենց ձեռնպահութիւնը հակառակը չի հաստատեր։ Մեր այսօրուան ո՛ր հարուստը կրնայ ըսել թէ, քսան-երսուն տարի առաջ, նիւթական նուազ բարգաւաճ վիճակ մը ունեցած պահուն՝ աւելի չէր հետաքրքրըրքուէր գրականութեամբ, լրագրութեամբ և մինչեւ իսկ ուսուցչական հարցերով որոնց ամէնուն ալ կը խառնուէին Մամուրեանին գրիչը ու անունը։ Այսօր, Մամուրեանը ծերացած է և իրենք... դրամատէր եղած. ինչպէ՛ս լիչեն հին օրերը և այն ժողովրդային հետաքրքրութիւնը որով կը լափէին Իզմիրի գրագէտին հեղինակութիւններն ու թարգմանութիւնները. bon ton-ի հակառակ չէլլա՜...։

Թերեւս, ո՛վ գիտէ, չաթաղը չը բոլորուած, գտնուիմ այն եզական դիրքերէն մէկուն մէջ ուր մարդ հաճոյքով կը նշմարէ իր սխալն, խաբուած ըլլալը։ Այս բաղձանքով, կ'ընդհատեմ չեզոտս, —մնաւանդ թէ ի՛նչ օգուտ ծանրանալ գաղափարի մը վրայ որուն գործադրութիւնը մամուլէն կախում չունի,—ու կը վերադառնամ «մեծ ընտանիքին», ուսուցչական մարմնին։ Ո՞րքան ին հոն է որ, մինչ երկու հայ դաստուս գժուարաւ կը համձայնին քերականական կամ գիտական խնդրի մը վրայ, Պոլսոյ գրեթէ բոլոր գաստուները համամիտ և համերաշխ գտնուեցան իրենց երիցագոյնին կէս դարու գործունէութեան ոսկը պատուելու համար։

Եւ երբ, հոկտեմբեր 17-ի օրը, ծերունին Մամուլեան, իզմիրի մէջ, շրջապատուած իր սանելիէն ու բարեկամներէն, գրական հանդէսի մը մէջ ու մտերմական սեղանի մը գլուխը՝ յաջորդաբար ընդունի չնչին նուէրներ ու յիշատակներ, իրմէ չա՜տ հեռու, քաղաքներու մէջ, գաւառներու խորը, ու մինչեւ իսկ գիւղական անկիւններ, պիտի գտնուին կրթական վարատակաւորներ՝ ամէն հասակէ ու ամէն աստիճանէ՝ որոնք յիշեն զինքը, և այս առթիւ, յիշեն կամ անդրադառնան թէ ուսուցչութիւնը գնահատուղ ասպարէզ մըն է եղեր արդարեւ, երբ արժանիքով ու յարատեւութեամբ մշակուի։ և թէ, հայ ոտա ցիչները, հակառակ միջավայրերու անյարմարութեան, միակ ընտանիք մը կը կազմեն։ ե՛ւ տասարդները թերեւս քաջալերուին այս մտածումով, ու ծերունիները, մռայլ ածնե ները, մխիթարուին։

Ցառաջիկայ կիրակի տօնուելիք յոբելեանը, տեսակին մէջ անդրանիկը Խուրքիոյ Հայերուս համար, այս բարոյական նշանակութիւնը և այս սփոփարար ազդեցութիւնն ալ պիտի ունենայ Մամուրեանի ծանօթ թէ անծանօթ պաշտօնակիցներուն համար։

ՏԻԳՐԱՆ ԱՐՓԻԱՐԵԱՆ

ԸՆԿԵՐԱՑԻՆ ՀԱՐՑԵՐ

ԱՄՈՒՍՆԻՆ ԻՐԱՒՈՒՆՔԸ

Հազիւ քսան տարեկան է. կայտառ գեղեցիկ կին մը՝ երեք զաւակի մայր արդէն. ու երբ օրուան աշխատութենէն կու ընկճած, մանկիկները քնացնել յետոյ, երկիրը դէմը կ'առնէ իրդումներու ու ընթրիքի միջոցին գաւաթ մը գինիով կը զուարթանայ, կը զգայ թէ քաղցր է կեանքը և կ'արժէ վայելել զայն։

Եւ ահա օր մը երկիրը կը մեկնի իր մօրեղբօր խնամքին յանձնելով կինն ու երեք զաւակները. կ'երթայ ու կը հեռանայ միշտ, կռնակը դէպ իր գիւղական տունը և երեսը դարձուցած դէպ անծանօթը ուր աշխատելով կը յուսայ գտնել բաւական դրամ՝ վերադարձին աւելի հանդիստ ու բարելից կեանք մը վարելու համար։

Հիմա երկուքին համար ալ անպատում զրկանքի մը կենցաղը սկսած է. այրը՝ առոյգ երիտասարդ՝ թէպէտ կնոջը սէրը դեռ սրտին մէջ, այլ եւս չի զգար զայն։ իր սրանդիտի տափակ անկողնին մէջ առանձին ու լքեալ՝ ախուվախով կ'անցընէ գիշերները. կինը ի զուր իր կեանքին ընկերը կը փնտռէ ամէն արեւմուտին. չկայ այլ եւս ան. հեռացաւ. մանկիկներուն հայրիկը տարիներով պիտի չերեւայ. տանը մէջ անասելի ամրաւ տիրութիւնը կու գայ կը տեղաւորուի։

Մրքան կը տեւէ այս. տարի մը, երկու, երեք, գուցէ տասը և աւելի. այրը կը չարաբնակէ միշտ աչխատիլ հեռաւոր մեծ քաղաքի մը մէջ և տեղ տեղ պատառ մը հացի գինը կը զրկէ իր կնոջը. միևնոյն տեղ մեծ քաղաքներու մէնոլորտը պանդխտին բարոյական կորովը լլատած է. կնոջը համար ունեցած սէրը դադրած և գաւկրներուն համար տածած խանդագատանքը փճացած է. հայրենակիցները կը գրեն երկիր թէ անիկայ հոգանի մը ունի արդէն ու բոլոր գուրգուրանքը անոր յատկացուցած է։

Մինչ աչխարհը նեղութեանց հովիտը չէ՞. մինչ կեանքը քրտնոտնին համար գառնութեամբ ու զրկանքով լեցուն պէտք չէ՞ ըլլայ. ուրեմն հանգերելու առաքինութիւնը կը քարոզէ Տէր պապան՝ ամէն անգամ որ լքուած կինը կը դիմէ անոր ու երկունքը վերադարձը կը խնդրէ. հիշը ան է որ քահանան չի կրնար այդ վերադարձը իրականացնել, չուզեր նաեւ իր անկարողութիւնը խոստովանիլ։

Երիտասարդ կինը կը խորհի սակայն թէ քահանային խոստը իր վախաքներուն չի համապատասխաներ, թէ երկու անգամ կեանք չունենար մարդ այս աչխարհիս վրայ ուր Աստուած ստեղծեր է զինքը և իրաւունք տուեր է իրեն՝ երկիի մը սիրելու, երկիր մը որ չբաժնուի իրմէ, որուն հետ աչխատի, որ իրենը ըլլայ, ինչպէս ինք անորը եղած է։ Այդ կինը իր անուսումնասիրութեանը ու պարզամիտ տրամաբանութեանը մէջ կը վճռէ թէ քանի որ երկիրը չը բաժնուի իրմէ և ուրիշինը չ'ըլլայ, ինք ալ կրնայ պահանջել որ ուրիշինը ըլլայ. զաւկրները նոր հայրիկ մը ունենան. ինք ալ նորէն սկսի ունենալ բնական ու ընկերային հաճոյքներու վայելքը։

Այս անգամ Տէր պապան կը ներկայանայ, խոժոռ, սպառնալից։ դժոխքի ուրուականներուն երկիւղը ներշնչելով գեռատի կնան որ գլուխը կը ծռէ լռելի և արցունքը կլլելով տնակը կը մտնէ. բայց արդէն երիտասարդ մը չատոնց կը գեգերէր անոր չուրջը. վերջապէս սիրուելու պէտքը հնարքներ կը ստեղծէ. հինը գաղտնապէս կըսկսի տեսնուիլ անոր հետ, մէկ երկու տարի յետոյ ուրիշի մը հետ և առ տակաւ կը վարժուի կենդանի մը որ ամուսնութեան մաքուր առագաստի կենցաղին հակոտնեան է։

Այսպէս այս կինը երկանը մահուընէն չատ կանուխ սկսած այրեալնէն լուսին մսիթարուած է. այլ եւս չի գանգատիր. կեղծաւորի դիմակն ու լեզուն չատ յաջողութեամբ կը գործածէ. բայց ամէն անգամ որ իր գժբաղդութեան վիճակին կը կին մը, գեռ անմխիթար, Տէր պապան կը վազէ ձար մը խնդրելու, այս միամիտ կրօնաւորը խրատականէ մը վերջ չվանառ աւելցնել. «Նայէ՛, օրհնած, այս ինչ կինն ալ տաններու տարիւ ի վեր երկընէն հեռու է, բայց կը համբերէ...»։

Եթէ Տէր պապան գիտնար թէ երկընէն տասներկու տարիէ ի վեր բաժնուած այդ կինը կը համբերէ, վասն զի կրցեր է երևոյթը փրկելով իր հաշիւը կարգադրել, ի՞նչ պիտի ընէր արդեօք։

Պատահարը ես տամ. հայ Տէր պապան մօրաքը պիտի սանտրէր, նայուածքը անմոռանքի ամպերուն վրայ սեւեռուլով. վասն զի հայ քահանան չուզեր գիտնալ թէ ամուսնութիւն ըսուածը երկի կնկան մէջ իրաւունքի և պարտքի պայմանադրութիւն մրնէ։ ասոր քահանան դիտցած է այդ պայմանդրութեան արժէքը ու օրոյնած է իր ժողովրդեան մէջ յարգելի ընել զայն. ուստի Պարսկաստանի Ասորւոց եկեղեցական ժողովը որոչեր է, — ինչպէս ծանուցուած էր Աբեւելքի մէկ թղթակցութեան մէջ, — վերստին ամուսնանալու արտօնութիւն տալ այն կիներուն, որոնց այրերը երեք տարի չհարուներարար լքեալ կը թողուն զիրենք։

Իրա՛ւ, սա ասորի եկեղեցականները կրնան մեզի ուղեցոյց ըլլալ. աչք ունի՞նք արդեօք տեսնելու այդ ուղին։

Ա. Ա. ՍՈՒՐԵՆԵԱՆ

ՖՐԱՆՍԱԿԱՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱՆ երկու մեռած անդամներուն, Իտուար Բայըրոնի և Վիքթոր Շէրթիւլիէի յաջորդներուն ընտրութիւնը պիտի կատարուի նոյեմբեր և դեկտեմբեր ամիսներուն մէջ։ Ակադեմին իր տարեկան հանդիսաւոր նիստը պիտի գումարէ նոյեմբերի վերջը, որմէ ետքը պիտի կատարուի Պ. Հարլի Լաւտանի ընդունելութիւնը։ Իսկ Պ. Բօլ Տէշանէլի (առեղապետ երեսփ. ժողովին) ընդունելութիւնը՝ իբրեւ անդամ Ակադեմիի՝ 1900 տարուան սկիզբին յետաձգուած է։

ԲԱՐԻԶԵԱՆ ՓՐՈՆԻՆ

(Պատահական բղթակցի մը)

«ՓՈՂՈՑԴԱԳԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ»

ԲԱՐԻԶ, 16 նոյ.

Փոխանակ Աբեւելքի ընթերցողներուն հաղորդելու Օմալի Դուքսին արձանին բացման հանդէսը, որուն մանրամասնութիւններով լեցուած են այսօրուան թերթերը, աւելի չահեկան և մանաւանդ աւելի հրաւրագիչ կը սեպեմ խօսիլ ուրիշ հանդէսի մը վրայ, բոլորովին եզական ու ինքնատիպ, —ժողովրդական համալսարանին մը բացումը։

Այդ հաստատութեան պատմութիւնը վիպական հանգամանք մը ունի կարծես։ Երկու բառով պատմեմ, բացատրելու համար նաեւ թէ ինչ է այս «ժողովրդական համալսարան» ըսածը։ Առենօք գրաշար մը կար, Ժորժ Տէկէմ, որուն միակ երազն էր ժողովուրդին յատուկ բարձրագոյն կրթութեան դասախօսութիւն մը հաստատել և ինքզինքը նուիրել այդ գործին։ Անձանօթ գործաւոր մըն էր Տէկէմ, առանց նեցուկի, առանց հասոյթի որ և է աղբիւրի մը։ Նախ և առաջ սկսաւ, 1896ին, ամսաթերթ մը հրատարակել՝ զոր ինքը կը խմբագրէր, կը չարչր ու կը տպէր։ Ժորժ Տէկէմի ծրագիրը չա՛տ պարզ էր. իր թերթին միջոցաւ հրաւէր ուղղել բարի կամեցողներու տէր, գիտուն և գրագէտ անձնաւորութիւններու, անոնց միջոցաւ դասախարակելու համար ժողովրդական դասակարգը։ Իր ձայնը անլսելի չմնաց և հետզհետէ այդ գրաշարին չուրջը համախմբուեցան ուսանողներ, թիւիչներ, հրապարակագիրներ, երեչներ։ Իրեն կեգրն ընտրած էր Բօլ-Պէռ փողոցին մէջ հաւետ բնակարան մը ուր անցած տարուան սպրիլին սիսա ամէնօրեայ դասախօսութիւններու չարք մը որոնց յայտագիրը ինքն իսկ պատրաստած էր, և ուր յաջորդաբար յանձն առին խօսիլ Ժառժ Տիւրիւի, Փիլ Լէմոյնա, Մորտրիք Բաի, Բօլ Տէժարտէն, Անաթոլ Լըբռւասը-Պոլիէօ և ուրիշ նշանաւոր անձեր։

Գործը հիմնուած էր, բայց նախնական վիճակի մէջ. հարի էր կատարելագործել գայն. պէտք էր որ առօրեայ գասախօսութիւններու հրապոյրէն զատ՝ գործաւոր գասը վարժուէր յաճախելու և սրբելու այն տունը ուր տեղի կ'ունենային առնչք։ Այդ յարկը, ամբողջովին նուիրուած ուսուցման, հանգիստի, զբօսանքի և փոխադարձ օգնութեան, իրրեւ իրենց տունը նկատելու էին։ Ասոր համար, գրամական ապրիլներու պէտք կար. 12,000 ֆրանք մը ճարեցին և այդ փոքրիկ դրամ գլուխին չնորհիւ «ժողովրդական համալսարանին» մուտքը ձրի չէ բոլորովին։ Ունկնդիր գրուիլ ուզողները, հաւանութեան գիր մը առարագրելէ զատ, 50 սանթիմ կը վճարեն որ մէկ ամսուան համար իրաւունք կու տայ անոնց՝ դասախօսութիւններուն ներկայ գտնուիլ և թատերարահը ու խաղերու արահը չաճախելէ։

Երէկ, կիրակի, միջօրէին չատ ժամ երկուքին, այս հաստատութիւնը իր կրկնիօրեայ գրօսանքի յատուկ մադիճին բացումը կատարեց ժողովրդական նուագահանդէսով մը։ Գործաւորներու մեծ բազմութիւն մը հաւաքուած էր՝ հանդարտիկ հետաքրքրութեամբ՝ սրահներուն մէջ, գնդամուղի սեղանին չուրջը, գրատուներուն և պատկերազարդ պատերուն առջեւ։ Շերեկոյթը սկսաւ Մոլիէռի մէկ կատակերգութեան գլխաւոր մասերուն արտասանութեամբը զոր խումբ մը արուեստասէր երիտասարդներ կատարեցին առաջնորդութեամբ ծանօթ բանասուեղծի մը, Մօսիս Պուշօրի, որ ինքն ալ գեր մը ստանձնած էր, և ամէն մէկ տեսարանի վերջը՝ քանի մը խօսքով կը բացատրէր խմասը և ունկնդիրները կը պատրաստէր յաջորդ տեսարանին։ Ո՛չ fauteuil կար ո՛չ skfon. պարզ արտասանութիւն մըն էր որ կը կատարուէր, ժողովրդական դասին սիրցնելու համար Միրանային ամէնէն մեծ հեղինակներէն մէկը՝ որուն գործերը ո՛չ լսած ո՛չ կարդացած էին։ Այս հրանգիչէ ներկայացումը աւարտեցաւ նուագահանդեսով մը որուն յայտագիրը կը կազմէին երաժչտական լաւագոյն հատուածներ, դաշնակի վրայ, և քանի մը քերթուածներու արտասանութիւնը։ Նուագահանդէսը պիտի չարունակուէր գիշերն ալ, ինչպէս այսուհետեւ յաջորդաբար, զանազան պէսպիսութիւններով։

Գեղեցիկ չէ՞ք գտներ պարզ գործաւորի մը յղացած այս օգտաչատ խորհուրդին քանի մը տարուան մէջ գտած ընդունելութիւնը և ստացած ծաւալումը՝ զոր թատերական, գրական կամ գեղարուեստական նորութեան մը չալ չհեկեան համարեցի հաղորդել Աբեւելքի ընթերցողներուն։

* * *

ԱՏԱՓԱԶԱՐԻ ՁԱՄԲՈՒՌ ՎՐԱՅ

ՉՐԹՈՂԻՆԸ

Աբեւոտ առտու մըն էր, ցորեկուան թեւ տալու մօտ, երգերով և ուրախութեան աղաղակներով կառք մտնք Ատարազրի ընտանիքներու հետ՝ որոնցմէ մէկուն հիւրն էր։

Վերջին ուխտաւորներն էինք մենք։

Արմաչ՝ բոլորովին ամայացած էր ու գիւղացիները վերջապէս ազատ թողած էին իրենց հաւերն ու աքլորները՝ որոնք մաքուր օդ մը գանելնուն խենթեցած, ուր վազելին չէին գիտեր։

Ինչպէս գրեցի արդէն Արմաչէն, գիւղացիները սպհած էին գանոնք՝ վաճառելով որ ուխտաւորներու կողմէ կը գոչցուին։

Երբ ձիերը ճամբայ ելան, ամէն ազգակ գադրեցաւ վայրկեանի մը չտալ։

—Երկաք բարո՛վ, կը պատային կառքէ կառք։

—Դո՛ւք ալ, գուք ալ, բարի՛ երթաք կը պատասխաներին ուրիշներ։

Յետոյ, տղաքը նորէն աղջիկներու հետ ձեռք ուին իրենց երգերը՝ զոր առեն առեն ընդհատելով ողջերթի մազմաչքը կ'ընէին կառքին մէջ գտնուողներուն կամ իրենց ծնողքին։

—Երթաս բարով, մայրիկ...

—Բարի՛ երթաս զաւակս։

Անուշ հով մը կը ծեծէր կառքերու ծածկոյթը ու կը խառնչտկէր գետնի փոչին՝ որ արգէն անհներու թաւալումէն յուզուած՝ ձերմկցուցած էր ամէնքս ալ։

Այս կողմերու համար կառքերը միշտ նոյն անասնելի կախօրաններն են՝ որոնց մէջ մարդ վայրկեան մը անգամ հանգիստ չի կրնար նստիլ, ու համբաներուն վրայ, —որոնք հակառակ «մսմուղի» անուղը կրելնուն՝ խորտ ու բոլտ հոզակոյտներ են գրեթէ միշտ, — նոյն ահռելի ցնցումն է որ ոսկորները կը խլամէ։

Ճօսակցութեամբ կը ջանանք մոռնալ այդ սարսափելի գնացքը ու կը խօսինք ուխտաւորներուն վրայ՝ որոնք սովորականէն չատ էին այս տարի, ու մանաւանդ օդին՝ որ անսովոր կերպով բաց մնաց ուխտագնացութեան տեւողութեան մէջտեղ.

— անձրեւի չիմ մը անգամ չէր պտտած ուխտաւորներու հանգստութիւնը։

Շուրջերնիս՝ ամբողջ կէս ժամ տափակ համայնապատկերն է այդ կողմերու յատուկ. ընդարձակ մարգագետիններ եւ անվատնում բլուրներ՝ որոնց մէջէն ճամբան կը գալարուի օձի մը պէս, և ուրկից կ'անցնինք՝ անվոխոս տուր հովի մը ու գետնի վրայէն ծեծուելով։

—Պիտի վոխուի հիմա, կ'ըսէր հիւրընկալս, Փափազան Տիգրան էֆէնտի, հարազատ զաւակ մը իր քաղքին, Ատարազրի՝ ուր Թազկան Խորհուրդի ալ անդամ էր կարծեմ։

Եւ սակայն, ճամբան միշտ նոյնը կը մնար, յուսահատեցուցիչ երկարութեամբ մը և ամէն վայրկեան կը զգացնէր իր անտանելիութիւնը։

—Հիմա կը վոխուի, կ'ըսէր նորէն հիւրընկալս, հիմա իսկ անտառ կը մըտնենք...

Անտա՞ռ...։ Բայց ինչ հրաչալի բան ինծի համար, Պոլսեցիի մը համար, որ իմ Պոսֆորս միայն գիտէի բնութենէն ու գիրքերու միջոցաւ միայն կը ճանչնայի անտառներն ու լեռները։

Եւ սկսայ հարցափորձել գիրենք թէ արդեօք իրակա՞ն անտառի մը միջէն պիտի անցնէինք, թէ չէ քանի մը ծառերու հաւաքում մը միայն պիտի ըլար կտրելիքնիս՝ քիչ ետքը նորէն լոսան համայ մը ձեռք առնելու համար։

—Ո՛չ, պատասխանեցին ինծի, քէսիմ (լաւ) անտառ մըն է՝ որուն միջէն ամբողջ երեք ժամ պիտի առաջանանք։

Ա՛խ..., ինչ ուրախութիւն... ամբողջ երեք ժամ անտառի միջէն, և ան ալ «քէսիմ» անտառի մը միջէն պիտի անցնէինք...։

Եւ անհամբերութիւնը բռնած էր գիս տենդի մը պէս. պահ պահ՝ կը սպասէի որ անտառ մտնէինք։

* * *

Ճամբու դարձուածքէ մը վերջապէս ընդարմակ բացատան մը ելանք, բլուրի մը մարմանդին վրայ, ուրկէ ծառերը կ'եբեւային քիչ հեռու, սեղմ, քով քովի ու տամուկ սեւով մը։

Առաջին ակնարկով անկարելի էր կարծել թէ խոշոր ծառեր էին ատոնք. թուխ վեր երեւցան ինծի, պզտիկ թուփեր՝ որոնց բարձրութիւնը մեր կառքերն անգամ չպիտի կրնար գլել։

Բայց քանի մօտեցանք, մշուշը պատռեցաւ անոնց վրայէն ու չատ չանցած մտանք բուն իսկ անտառը՝ ուր ոչ փոշի կար ալ, ոչ ալ ճամբու անհարթութիւն։

Հովը միշտ կը փչէր դաբսէն ու բովանդակ անտառը լեցուած էր տարօրինակ խարշափով մը՝ որ վերջին ծայր մեզմ ըլլալուն հակառակ կրկին կը խեղդէր մեր կառքերուն հանած սուր աղմուկը։

Ահագին բարտիներ պահակած էին տեղ տեղ, փոթորիկի մը պահուն ձգարկու հավկ մը արմատախիլ եղած, և կամ վար առնուած չերքէզներու կամ գաղթականներու կողմէ՝ որոնք իրենց վրայը հոտիկ կը տանին։

Աւրագ արագ կը տահէինք նեղ ու ոտ ձաստղտ արահետներէ՝ զորս մտի ծառերու նորարոյս կամ երկարած ճիւղերը ա՛լ աւելի նեղցուցած էին։

Շուրջերնիս մի՛ միայն ծառի բուներ. գեամինը խոնաւ կանաչ մը, ինչպէս նաև վրանիս. երկինքը չատ քիչ կը տեսնէինք։

Ժամ մը անցաւ այսպէսով, ու տեսարանը միշտ նոյնը կը մնար, արեւաբոս իր ինքնութեան մէջ, անուշ իր ծառերուն խարշափով և կամ իր թռչուններով որոնք մեր ստոց երգերուն կը ձայնակցէին խենթի յամառութեամբ։

Երբեմն, գաղթականի կառքերու կը հանդիպէինք, գոմէշի մը և կամ երկու կովերու լծուած երկար սայլակներ, որոնց ետեւի մասին վրայ տարաբոյն ալ բան մը չինուած է և ուր կը տրտրուին ընդհանրապէս գաղթական կառապանին կիներ ու լաներ՝ ընդվզեցնող աղտոտութեան մը մէջ։

Փոխադրածներն կամ վայտ է՝ զոր անտառէն կը կտրեն, կամ ածուխ՝ զոր հեռուն՝ բլուրներու գոգը՝ բացատաններու մէջ կը պատրաստեն և կամ սեւ ու ձմերուկ, ամէնքն ալ այրած ու կիսովին նեխած՝ զորս պատրաստողները մէկ կողմ կը նետեն և զորս առնք կը ժողվեն արտերու եզերքներէն։

Տեղ տեղ, կառքեր՝ որոնք մեզմէ առաջ ճամբայ ելած են Արմաչէն, կանգ առնելու համար կեցած են միշտ ծառերու մէջտեղուանքը, ու մարդիկ կը պառան մեր կառքերուն որոնք հեգնոտ աճապարանքով մը կը սուրան կ'անցնին։

—Բարի երթաք...

—Բարի մնաք, բարի մնաք, մի՛ ուշանաք, Զիփլիկին ենք։

—Զիփլիկի՞ն, չէիմիկ...։

Շատ բան չէ մնացած անտառին վերջանալուն։ Երեք ժամ՝ անդադարար կտրած ենք։

Եւ այդ վերջաւորութեան մօտ, անտառը ա՛լ աւելի խիտ կը գառնայ, մինչեւ չատ տեղ երկինքը չտեսնուելու աստիճան։

Ծառերու կատարն, տերեւներու բացուածքէն՝ պուտ պուտ կապտած մը միայն կը տեսնենք ընդհանրապէս, մինչեւ որ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՍԻՐՈՒԹԻՒՆ

ՄՇՈՒՇՈՒԹԻՒՆ

ԴՊՐՈՑՈՒՆ ԱՌԱՋԻ

Ամէն տարի Յունուարի 6-ին, Աստուածայայտնութեան տօնին, Ս. Էջմիածնի մէջ կը կատարուի Դպրոցի տարեկան հանդէսը։ Այս տարի ևս նոյն օրը, ժամը 10-ին, Դպրոցի սրահը հաւաքուեցան ուսուցիչներ, ուսուցչուհիներ, աշակերտներ, հոգեւորականներ, պատուաւոր հիւրեր եւ ժողովուրդ։ Ներկայ էին Ս. Էջմիածնի Վեհարանի Տեղապահ Գերշ. Տ. Գերմանոս Եպս. Յարութիւնեան, Վեհարանի Տեսուչ Գերշ. Տ. Գարեգին Եպս. Յովսէփեան, Ս. Էջմիածնի Ընդհանուր Ժողովի Նախագահ Գերշ. Տ. Գարեգին Եպս. Տէր-Յովհաննիսեան, Ս. Էջմիածնի Ընդհանուր Ժողովի Անդամ Գերշ. Տ. Գարեգին Եպս. Յովհաննիսեան, Ս. Էջմիածնի Ընդհանուր Ժողովի Անդամ Գերշ. Տ. Գարեգին Եպս. Տէր-Մովս

ՄԻՇՏԱՊԵՏ

ՀԱՅԵՐԷՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՄՍԱԳԻՐ ԵՒ ՏՊԱԳՐԱՏՈՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Տ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ ԵՒ ՈՐԴՒՈՅ

Տպաբանական Ընկերութեան Տպարանը, Գաղաթ, Ռուսիա

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

ՀԱՅԵՐԷՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՄՍԱԳԻՐ ԵՒ ՏՊԱԳՐԱՏՈՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Տ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ ԵՒ ՈՐԴՒՈՅ

Տպաբանական Ընկերութեան Տպարանը, Գաղաթ, Ռուսիա

ՄԻՇՏԱՊԵՏ

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

ՄԻՇՏԱՊԵՏ

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

Տր. ՄՈՎՍԷՍԵԱՆՑ ԵՒ ՈՐԴՒՔ

ԱՍՏՂԱՀԱՏ ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ

396, Տիեզ. փողոց Բիբա., 396

Տնանկ գոտ եւրոպ

ՆԿԱՏԻ ՈՒՆԻ ՀԱՐՈՒՍՏ ՄԱՐԴԻԿ ԱՌԱՆՑ ԱՐՏԱՔԻՆ ՀԻՒԱՆԴՈՒԹԵԱՆ։ — Մարդիկ չունեն ժամանակ իրենց հոգեւոր կարիքներուն համար, որովհետեւ ամբողջ օրը կը զբաղին իրենց մարմնաւոր պէտքերով։ Ուրիշներ կան, որոնք ժամանակ ունին, բայց չեն ուզեր գործածել զայն, որովհետեւ կը նախընտրեն ծոյլ կեանք մը վարել։ Ասոնք ալ, ասոնք ալ, ինչպէս կ՚ըսէ Ս. Գիրքը, կը մեռնին առանց ապաշխարութեան։ Ասոնց համար ալ, ասոնց համար ալ, Աստուած ուղարկեց իր Միածին Որդին աշխարհ, որ մեռնի անոնց փրկութեան համար։ Ասոնց համար ալ, ասոնց համար ալ, Աստուած ուղարկեց իր Միածին Որդին աշխարհ, որ մեռնի անոնց փրկութեան համար։ Ասոնց համար ալ, ասոնց համար ալ, Աստուած ուղարկեց իր Միածին Որդին աշխարհ, որ մեռնի անոնց փրկութեան համար։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԵՐԷՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՄՍԱԳԻՐ ԵՒ ՏՊԱԳՐԱՏՈՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Տ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ ԵՒ ՈՐԴՒՈՅ

Տպաբանական Ընկերութեան Տպարանը, Գաղաթ, Ռուսիա

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

Տր. ՄՈՎՍԷՍԵԱՆՑ ԵՒ ՈՐԴՒՔ

ԱՍՏՂԱՀԱՏ ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ

396, Տիեզ. փողոց Բիբա., 396

Տնանկ գոտ եւրոպ

ՀԱՅԵՐԷՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՄՍԱԳԻՐ ԵՒ ՏՊԱԳՐԱՏՈՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Տ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ ԵՒ ՈՐԴՒՈՅ

Տպաբանական Ընկերութեան Տպարանը, Գաղաթ, Ռուսիա

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

ՀԱՅԵՐԷՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՄՍԱԳԻՐ ԵՒ ՏՊԱԳՐԱՏՈՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Տ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆԻ ԵՒ ՈՐԴՒՈՅ

Տպաբանական Ընկերութեան Տպարանը, Գաղաթ, Ռուսիա

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 3 ռուբլի, արտասահման 4 ռուբլի

Կիսամեայ բաժանորդագին՝ Ռուսիոյ մէջ 1 ռուբլի 75 կոպէկ, արտասահման 2 ռուբլի

Առանձին համար՝ 5 կոպէկ

Հրատարակութեան գինը՝ 1 կոպէկ

Հասցէ՝ Գաղաթ, Տպարանի Ընկերութեան

ՀՈՒՅՍ ԱՐՈՉԻՆ

Ապահովագրական ընկերություն

Գործում է Ռուսաստանի բոլոր նավահանգիստներում, ինչպես նաև Ռուսաստանի սահմանակից երկրներում

Ընդունում է ապահովագրություններ ցամաքային և ջրային տրանսպորտների վրա, ինչպես նաև ապահովագրություններ հրդեհների դեմ՝ ինչպես անշարժ, այնպես էլ շարժական գույքերի

Ընկերության գործակալ Թիֆլիսում՝ Ա. Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆՑ

Գրասենյակը գտնվում է Ալեքսանդրովյան պողոտայում, Ա. Ա. Մարտիրոսյանցի տանը

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՀԱՆԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՎԱՀՔԱՆ ՔՈՒՄՊԱՆԻԱ

Ստացել է Ռուսաստանի կառավարության արտոնությունը 1853 թվականի մարտի 6-ին

Գրասենյակը գտնվում է Թիֆլիսում, Ալեքսանդրովյան պողոտայում, Ա. Ա. Մարտիրոսյանցի տանը

Ընդունում է ապահովագրություններ ցամաքային և ջրային տրանսպորտների վրա, ինչպես նաև հրդեհների դեմ՝ ինչպես անշարժ, այնպես էլ շարժական գույքերի

Ընկերության գործակալ Թիֆլիսում՝ Ա. Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆՑ

ՄԵՐԵՏԻԿ ԿԱՖԵՖՈՐԻՍ

Հիմնված է 1853 թվականին, Ֆրանսիայի կառավարության հատուկ արտոնությամբ

Գրասենյակը գտնվում է Թիֆլիսում, Ալեքսանդրովյան պողոտայում, Ա. Ա. Մարտիրոսյանցի տանը

Ընդունում է ապահովագրություններ ցամաքային և ջրային տրանսպորտների վրա, ինչպես նաև հրդեհների դեմ՝ ինչպես անշարժ, այնպես էլ շարժական գույքերի

Ընկերության գործակալ Թիֆլիսում՝ Ա. Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

Ստացել է Ռուսաստանի կառավարության արտոնությունը 1897 թվականի հունվարի 1-ին

Ընդունում է ապահովագրություններ ցամաքային և ջրային տրանսպորտների վրա, ինչպես նաև հրդեհների դեմ՝ ինչպես անշարժ, այնպես էլ շարժական գույքերի

Ընկերության գործակալ Թիֆլիսում՝ Ա. Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆՑ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՀԱՆԱՅԻ